

Sygn. akt III KK 261/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 listopada 2013 r.,

sprawy A. F.

skazanego z art. 244 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego

w T.

z dnia 14 marca 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

w C.

z dnia 29 listopada 2012 r.

postanowił:

- I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2012 r., Sąd Rejonowy w C. uznał oskarżonego A. F. za winnego występku z art. 244 k.k. i za to skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacje od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego i zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a nadto obrazę art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w odniesieniu do wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków obrony i bezkrytyczną ocenę wiarygodności zeznań świadków oskarżenia, a także oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z oględzin miejsca zdarzenia. Podnoszą takie zarzuty wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 14 marca 2013 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od prawomocnego wyroku sądu II instancji wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu: rażące naruszenie prawa procesowego, wyrażające się w oparciu ustaleń faktycznych orzeczenia wyłącznie na zeznaniach świadków Ł. L. i M. M., z pominięciem - wskutek niesłusznego odebrania im waloru wiarygodności - zeznań świadków [...] (art. 7 i 410 k.p.k.), przede wszystkim zaś w nieprzeprowadzeniu dowodu z oględzin miejsca rzekomego popełnienia przestępstwa, tudzież z odtworzenia w drodze eksperymentu procesowego przebiegu stanowiących przedmiot rozpoznania zdarzeń lub ich fragmentów (art. 207 i 211 k.p.k.), a tym samym polegające na naruszeniu prawa oskarżonego do obrony (art. 6 k.p.k.).

W konkluzji wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w T. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie określonym w art. 535 §3 k.p.k. Rację należy przyznać prokuratorowi składającemu odpowiedź na kasację, że zarzut kasacji stanowi powielenie zarzutu ujętego w pkt 2 apelacji. Skarżący w kasacji postawił bowiem zarzuty naruszenia tych samych przepisów prawa procesowego (art. 7, 410 k.p.k. oraz nieprzeprowadzenie dowodów w postępowaniu pierwszoinstancyjnym), które

uprzednio kierował pod adresem sądu I instancji w apelacji. W uzasadnieniu kasacji obrońca wskazał jedynie, że Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów apelacji, ale w dalszej części ponowił swoje zastrzeżenia do oceny dowodów, które kierował w apelacji. Brak jakiegokolwiek zarzutu pod adresem sądu odwoławczego wskazuje zatem w sposób jednoznaczny, że autor kasacji podjął próbę ponowienia zarzutów apelacyjnych w kasacji, kierując swoje zarzuty w istocie ponownie pod adresem sądu I instancji. Skarżący nie chciał dostrzec, że do zarzutów apelacji sąd odwoławczy w sposób właściwy się odniósł (str. 2-4 uzasadnienia wyroku), a uzasadnienie wyroku stanowi odpowiedź na wszystkie zarzuty i twierdzenia zawarte w apelacji. O tym, że kasacja stanowi próbę powielenia apelacji świadczy również wniosek kasacji, w którym autor domaga się przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Skoro zatem w kasacji nie postawiono żadnego zarzutu pod adresem sądu II instancji, to należało orzec jak w postanowieniu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z treścią art. 636 §1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.